

ко над града повисна алено зăрево. Градът заприлича на картина от развален магически фенер с неясни очертания и мътни светлини.

Тя се прибра рано, уморена от ходене и от тоя странен ден. Радостта, която я изпълваше, светеше, наистина, вътре в нея, но тая мъгла проникваше в дълбочините ѝ, и без да я угася, прибавяше една неопределена острота, не толкова неприятна, колкото сладостно-тревожна.

Седнала пред камината, тя гледаше синкавите пламъчета и мислеше: сега той пътува, вдруги ден, седем часа заранта, ще бъде тук. Вдруги ден... Неочаквана мисъл излакъти в съзнанието ѝ: колко бързо минава времето!... Сетне, изведнаж си спомни: а нали още тази заран това двудневно очакване ѝ се струваше толкова дълго? Да, разбира се... Но натрупаната умора още ѝ тежеше и това лекуване на тялото и душата не беше ли твърде кратко?... И без никаква преднамереност, нова внезапна мисъл се промъкна: да би могло още няколко дни да отпочива така, съвсем сама, в това пълно спокойствие на празнота, на нищо не правене!... Ето сега, това скорошно очакване отново изпъва цялото